א) לעיל ה: ב"ק יג. בכורות לב.
 [לא:], כ) יכמות לט. [גיטין מכ: ע"ש,
 ע"ש], ג) סנהדרין קיב: ע"ש,
 ד) סנהדרין ב., ה) [ע" מוס' בכורות דף כ"א: ד"ה אכילה ודף

בכורות דף ב"מו. ד"ם מכינה ודף ("א. מוס' ד"ה חוץ מן הבכור. ש"מן, 0) בכורות לא. לג: נילה כח. לקמן כא. כד. חולין קלג:, 1) ב"ק יב: קדושין נכ: ב"ב קכנ: זובחים קיד. בכורות נג:, מ) [סנהדרין קיא:),

תורה אור השלם

1. אַרְּ בְּכוֹר שׁוֹר אוֹ בְכוֹר כֶּשֶׂב

ו. או בכור עו לא תפנדה קדש הש או בכור עו לא תפנדה קדש הם הָלְבָם תַּקְטִיר אִשָּׁה לְרִיתְ נִרּחֹתָ תַּלְבָם תַּקְטִיר אִשָּה לְרִיתְ נִרּחֹתָ לִייִּ במדבר יח יו בתבר יח יו בתבר הַבָּה תַבָּה אָת ישְׁבִּי הָעִיר

הבה קבה את ישבי העיר.
ההוא לפי חרב החברם אתה
ואת כל אשר בה ואת בהמתה
לפי חרב: דברים יג טו
 ואת כל שללה תקבץ אל
תוך רובה ושרפת באש את
תור ואת כל שללה כליל

העיר. וְאָת כְּל שְּלְלָה עִלְּכ לִיתְּה אַלְהִיךְּ וְתְּהְתָּה תַּל עולְם לא תְבָּנָה עוד: דברים יג יו 4. נְבָּשׁ בִּי תָחָטָא וְמְעֵלְה מִעל בִּייְ וְכַחַשׁ בַּעֲמִיתוֹ בְּמַקְּרוֹן או בִּתְשׁוֹמָת יְד אוֹ בְּנֵלְ אוֹ עָשַׁק

הגהות הב"ח

(ל) גמ' ל"ל אי כומן הוה: (כ) שם והכי הוא דלא מזבני

(E) שם והכי הוא דרא מזבני אבל מזבני ודחי לעולם וכוי נמי ירעו אבן לח מליעו: (ג) רש" ד"ה חלה לח! וכוי חבל הני דאי לחד דודאי הוי יהביבן בכורס לחקרוביה מו לח חכלי מיניה

דבכור תם:

הגהות הגר"א

[א] גמ' הגדילו עד את זה. נ"ל

נמן גבו הגדילו עד חת זה. נייל ל"ג דהא אוכלין וחולקין איירי בלא שחררו וכ"ה בתתני שם להדיא ואף בכורן ירעו יכול להיות בלא שחררו: [כ] שם תיפוק כוי.

גי׳ רש״י שמים ל״ה הלה פשיטה

בתם וממעט לה מתורת בהמתה במט אווועם כה מחורת במתחה אלמא ממוגא דכהן הוא לעולם כו': [ג] רש"י ד"ה שפיר. והא ממעט. ז"ל וממעט: [ד] ד"ה אלא. ובככור. ל"ג:

את עמיתו:

ויקרא ה כא

הכל ממירין פרק ראשון תמורה

םמ א מיי׳ פ״כ מהל׳ איסורי ביאה הלכה יו נוש"ע אה"ע :כהן

ל ב מיי׳ פ"ד מהל' ע"ז הלכה

עא ג מיי׳ שם הל"ג: עב ד מיי׳ פ"א מהל' איסורי מזכח הלי"ב [טוש"ע י"ד כימן שו סעיף ון:

שינויי נוסחאות

א] ובמאי עסקיבן אילימ' (ש"מ) כן מקטיר ואי בבעל מום מי (ש"מ) גן אימ ליה (אומ ו' ניתש ש) אם ליש לירו (טוע ד נמחק) לכהן זכיה בגויה (ש"ח) ד] שפחתה. ס"א הרי אלו אוכלין בתרומה וחולקין חלק אחד על הגורן ותני עלה בכורן כו' וכן גרים הרגמ"ה ועייו ביבמות ודף לט ע"ל) מוויח הן במשנה דיבמות אימא ושחררו זה אם זה אלא משום מסקנת רבא שם ק ע"א אימא מסקנת רבא שם ק ע"א אימא בופין ומשחררין זה את זה נקט רב משרשיה המשנה בהך לישנה לכ (מבושים המנטים כהן כשנה משחררין ולדיו ועמיש בגיטין מב עד בגליון, וז חלק לחד בגורן ובכורן ירעו עד שיסתאבו (מ"מ) ז'ל בכורן ירעה עד שיסתאב וכו' (יעב"ץ) ירעה עד שיסתאב וכו' (יעב"ץ) ז] במומן לבעלים במאי עסקינן יון כנותן לבעלים כוותי עסקיק כל"ל (ש"ח) ען אים ליה לכהן (ש"ח) ין דידן מדידהו אנן (ש"ח) יל מקלת כהונה אנן (ש"ח) יל מקלת מפקע ליה מכהגים. מתיבת ל"ח עד תיבת מיתיבי ר"ש אומר בס"א עד מינת מיתיבי נ״ש חותר נס״ם אינו, וכן נראה מפירוט רש״י ז״ל דלא פירט בה מידי (ש״ח) יכן ל״א אילימא בזמן (ש״ח) יגן כממין והלין הוא דלא מצי מזכני הא מזבנין ודאין לעולם (ש"מ) **ידו** רש"ה ש"מ דוכי בהו. כו', ועיין רש"ש עון ירעו אגן לא (ש"ח) ל"ל לא מציגן מדמיא ליה (יעב"ץ) עון לכהן אנא כהו (ש"מ) פרט לכסף הקדש וכסה מעשר שני mem יהו ני ומעשר שני. (ש"ח) יקן ני בהמתה מיפוק (ש"ח) יען ומעשר שאינן נאכלין בתרת בהמתה (ש"ח) לן לש"ק מ"ו, לאן בלבד אימת אילימא, מיבות במחי עסקינן נמחק (ש"מ) כבן הוא ויאכל בקדוש' וזו היא שיבל (ש"מ) לה] ובכורן דהני תערובו' (ש"מ) לו] תיבות זכי להו ל"ש (מ"מ) לון ס"ל רועה, כה] כדלמרי בפי שני דבכורות לא (ש"מ) לען מעוס דשאר (מ (ש"מ) ל) חלו מעוס דשאר (מ"מ) ל) חל ראוי וחד אינו ראוי לי סוי יסנים בוכרא דידהו לאן ליה לכהן לאקרובי (m"ש) מקרוני (שיח) לפן מיחים הפידי הכהן ומידים המידי מכודי (שיח) לפן מחיים הפידי לפוד מידי אבן יהבינן להו כי (שיח) לפן להו בפקא משללה (שיח) לפן בפקא משללה (שיח) לפן שהפקדי בהן ממחק (שיח) לפן שהפקדי בהן של מידי להיג, שותן של או ממוט הוא החאל ליג, מחומן הוא לאו ממוט הוא החאל ליג, מחומן הוא לאו מידי ברודי ביוון אומים ביוון ביידי להו אומים החאל ליגה, אומים החאל ליגה, אומים ביידי ביוון אומים ביידי ברודי טן שנמים לאו מנוונו הוא הוחיל וחיילא עלייהו קדושה כל כך שטעונין (ש"ח) לח] מה"ד ואי בבעל מום כו' קא מרכי דממוגו הוא דאין כו׳ דבשלמא בכור לגבי כהן (ש"מ) לט] גבוה קא זכי (ש"מ) מ] ל"ק, מא] תיבת ובבכור כהן (שיה) על געל גבור קא זכי (שיה) מן זיק, מלון מיכת ונככור נמסק (שיה) מכן הול ויילר דמשמע ליה דאתיא אפי׳ כר״י הגלילי. והר״ם פי דאתיא אפי׳ כרבנן ועיקר כו" (שיה).

שימה מקובצת

אלא לאו בתם. חימה א״ר אמאי אינט אמי לא ברבו. וזימה אייכ אמאי איצטרי׳ לא תפדה פשיטא דלא אשכחן פדיון בתמימים, ולמסקנא דמוקי ליה בבעל מום הוי מצי למיפרך ולטעמיך לא תפדה למה לי. תוס׳: אית ליה לכהן זכיה. גליון ק״ק לרבא מאי מספקא ליה פשיטא דקרא בתרוייהו משתעי דמקרא ובשרם 'היה לך נפקא בפ׳ ב״ש (זבחים לו.) תם ובעל מום: חלה אחד

בנורן וכו'. גליון י״מ עד שנה

אמר

לרבות שלמים. מאי ממעט בן עזאי ממעט מעשר הואיל ואינו נמכר לא חשיב ממונו: **אבא יוםי בן דוסאי אומר לא ריבה בן עואי אלא בכו**ר

ממונא דכהן, הוא אמר רבינא לעולם בבכור בעל מוט ודקא קשיא לך היינו בהמתה הני קוני מי שנאכל בתורת בהמה יצאו בכור וכו: אית ליה לבהן וכייה בנויה. ל״א אילימא בזמן הזה קדשים קלים מי איכא המקדש קיים ובמאי אילימא בבעל מום והא דומיא דשלמים קתני אלא לאו בתם וכו׳: ד"ה פרט לכםף מעשר שני שבא. עי״ בהשמטות בסוף המסכת:

אבל משנה ואילך עובר בכל תאחר כדאמר בראש השנה (דף ה. עי״ש) דכתיב לפני ה׳ אלהיך תאכלנו שנה בשנה. ה״מ דוקא בכבור ודאי אבל בככור תערובות ליכא בל תאחר אם ממתין עד שיאכל הוא עצמו. תוס׳: ליהו גובר ולישקלא. עי׳ בהשמטות בסוף המסכת: יצאו בבור ומעשר שאינן נאבלין בתורת בהמתה. פי׳ אינם מכרים באיטליו ואינם נשקלים בליטרא, ויס״ג כדקתני כל פסולי המוקדשים נמכרים באיטליז ונשקלים בליטר׳ כר׳ ופירושא בעלמא. תוס׳: שהנאתן לבעלים. ל״א אלא פשיטא בתם והא ממעט לה קרא מתורת בהמה אלמא

בבבור נאמר לא תפרה. דלעולם הוא בקדושתו לענין דאינו נמכר באיטליז ואין נשקל בליטרא: **ובמאי** אידימא בבעד רישא. דקרא בבעל מום להכי דייקינן ונמכר הוא וסופיה דכתיב ואת 📉 מום הייגו בהמתה. ואם מאמר לימא דאתיא כרבנן דאמרי דלאו ממוניה הוא מם וי"ל דעיקר הקושיא

אינה אלא ממעשר דלכ"ע בעל מום

ממוניה הוא. הרמ"ה:

אילימא בזמן הזה והא דומיא

לב"ק (דף יב:) פרש"י לבומן בית

המקדש איירי דהא קרא בשבועת

הפקדון איירי בזמן בית המקדש הוא

דמחייבין ליה אשם ונראה דמש"ה

נקט הכא דומיא דשלמים ולא רלה

לומר כדפרש"י בב"ק (שם) משום

דבלאו הכי לריך לומר דומיא

דשלמים כדי להוכיח דבתם איירי

ולא בבעל מום כדאמרינן בסמוך:

דשלמים קתני. ונפ"ק

איתיביה ¢בבכור נאמר ולא תפדה ונמכר הוא במאי עסקינן אילימא בזמן הזה אימא סיפא איכא מזבח אלא פשיטא בזמן שבית המקדש קיים ובמאי אילימא בבעל מום אימא סיפא וקתני נמכר הוא (אלמא אית סלהו לכהן זכייה בגויה) מידי איריא רישא בבעל מום סיפא בתם: מתיב רב משרשיא יכהנת ישנתערבה ולדה בולד שפחתה זו [א] הגדילו

ואת דמם תזרוק על המזבח בזמן הזה מי ואת דמם תזרוק על המזבח ואת חלבם תקטיר ס מי חזי להקרבה אלא לאו בתם התערובות פו משחררין זה את זה ושניהם

אוכלין בתרומה וחולקין חלק אחד מעל הגורן מ בכורן ירעו עד שיסתאבו ויאכלו במומן ₪ במאי עסקינן אילימא בזמן הזה מאי שנא דידן ומאי שנא דידהו דידן נמי מומין בעינן אלא לאו בזמן שבית המקדש קיים אי אמרת בשלמא אית שלהו לכהן זכייה בגוויה שפיר אלא אי אמרת לית ליה ליתי גובר ולישקלא לעולם בומן הזה ודקא קשיא לך מאי שנא דידן יומאי שנא דידהו אנן יהבינן ליה לכהן במומייהו אינהו כיון דאיכא בהו מקצת יש כהן מפקע ליה לכהנים: ל"א (6) ים בומן הזה מאי איריא בכורות דהלין ספיקות אפילו דידן גמי ירעו אלא פשימא בזמן שבית המקדש קיים ואי בבעל מום ירעו עד שיסתאבו הא מסואבין וקיימין אלא פשימא בתמין יח (והכי הוא דלא מזבני) (ים וראי לעולם בזמן הזה מאי קשיא לך אפי׳ דילן נמי ירעו ייולא מצינו מדחית ליה לכהן דלא אית כאן ספק כהונה הני ספיקות מדחו לכהן כל חד וחד א"ל לכהן כהן האנא כהן ואנא כהן: מיתיבי יור"ש אומר בהמתה בפרט לבהמת בכור ומעשר שבה שללה פרט לכסף שמעשר שני שבה במאי עסקינן אילימא בזמן הזה מי איכא עיר הנדחת והתנוף יאין עושין עיר הנדחת אלא בב"ד של שבעים ואחד אלא פשיטא בזמן שבית המקדש קיים ובמאי אי נימא כבעל מום היינו בהמתה אלא פשימא בתם ואי אמרת בשלמא אית ליה זכייה בגוויה שפיר אלא אי אמרת לית ליה למה לי י₪ מבהמה [כ] תיפוק ליה משללה ולא שלל שמים לעולם בבעל מום ודקא קשיא לך היינו בהמתה מי שנאכל בתורת בהמתה © יצאו בכור ומעשר ששאינו בכלל בהמתה דתנן סיכל פסולי המוקדשין נמכרין באיטליז ס(ונשחטין באיטליז) ונשקלין בלימרא חוץ מן הבכור ומן המעשר שהנאתן לבעלים מיתיבי^{, 1}ומעלה מעל בה' לרבות קדשים קלים שהן ממון בעלים דברי רבי יוםי הגלילי בן עואי אומר לרבות שלמים אבא יוסי בן דוסאי אומר לא אמר בן עזאי אלא בבכור בלבד יש במאי עסקינן אילימא בזמן הזה הא דומיא דשלמים קתני אלא בלבד יש במקן שבית המקדש קיים ובמאי עסקינן אילימא בבעל מום הא דומיא דשלמים קתני אלא לאו בתם וש"מ אית ליה לכהן זכייה בגוויה

ולומר שמא כהן אני וזכיתי בו תחילה ולא אתננו לכהן ואמחין עד שאוכל לאוכלו: אלא אי אמרם לים ליה. לכהן זכייה בבכור מחיים אמאי שבקינן ליה לאפקועיה ממזבח ליחי גזבר ולשקליה וליחביה לכהן מעליא דהא אין בו זכייה אלא ממזבח ואילך אלא ודאי אית ליה לא זכייה מחיים בבכור תם דהא ודאי בתם קמיירי דקתני ירעו עד שיסתאבו: לעולם בומן הוה. ומשום הכי ירעה דלא חזי להקרבה וזכה בו מחיים 🗗 ודידן יהבינן להו לכהנים במומייהו דאע"ג דהומם ומותר לזרים מיהו איסור גזל איכא אבל הנך תערובות ליכא איסור גזל דכל חד אומר אני כהן וזוכה אני בו וממון המוטל בספק הוא והמוציא מחבירו עליו הראייה: בהמחה. גבי עיר הנדחת כתיב (דברים יג) ואת בהמתה לפי חרב. בהמתה משמע בהמה דידה שאין לגבוה חלק בה: פרט לכסף מעשר שני שבה. ואליבא דמ"ד מעשר שני ממון גבוה הוא [קדושין נד:]: אין עושין עיר הנדחם כו'. בפ"ק דסנהדרין [טו:] מפרש טעמא: היינו בהמחה. דכהן אוכל את הבכור וישראל את המעשר ואין לגבוה חלק בהן: שפיר. משום הכי אינטריך קרא למעוטיה דלא לם נפיק משללה [דברים יג] ולא שלל שמים האינטריך קרא למעוטיה דלא לם הוא דוכה כהן בגוויה. ל"א אלא פשיטא בתם בן והא ממעט לה מתורת בהמתה אלמא ממונא דכהן הוא ומיפרשא נמי כלישנא קמא דמדאינטריך לתכתב בהמתה ולא נפקא ליה משללה שמע מינה אית ליה לכהן זכייה בגויה מחיים: לרבות קדשים קלים. שאם הפקיד שלמים או בכור או מעשר אצל חבירו וכפר ונשבע והודה משלם קרן וחומש וקרבן שבועת הפקדון לפי שהם ממונו וקרינא ביה וכחש בעמיתו [ויקרא ה]: בן עואי אומר לרבות שלמים. קאמי דודאי הן ממונו אבל מעשר לא דאיהו לאו ממונו הוא ^{לה} ולא יכול למוכרו חי ולא שחוט לא מס ולא בעל מום והכי מפרש בפרק ארבעה אבות מיקין [ב"ק יג.]: לא אמר בן עואי אלא בככור. שהפקיד לה [כהן בכורו] אלל אחר וכפר ונשבע לח (והודה) אבל שלמים לא לא היה ממונו הואיל וחיילא עלייהו קדושה שטעונין סמיכה ונסכים ותנופת חזה ושוק ומעשר נמי לא הואיל ואינו יכול למוכרו והכי מפרש בפרק קמא דמזיקין (ב"ק דף יב:): **הא דומיא דשלמים קתני.** ושלמים בזמן הזה ליכא: ל^{וש} ד**אי בבעל מום הא** ד**ומיא דשלמים קתני.** ושלמים ודאי שלמים תמימים קא מרבי דממונן הוא דאין בהן מעילה מחיים דבשלמא בבכור גבי כהן איכא לפלוגי בין תם לבעל מום משום דתם איכא למימר לא זכי ביה כהן אלא משלחן גבוה והיינו מהקטרת אימורים ובעל מום דלית ביה הקרבה זכי ליה רחמנא מיד אבל גבי שלמים דישראל ליכא למימר ישראל משלחן גבוה לש זכי הלכך לא שנא חמימין לא שנא בעלי מומין מחיים זכי בהו: אלא לאו בסס. וקא מיחייב לכופר מו [בבכור] קרבן שבועה אלמא ממונא דכהן הוא מאו [ד] (ובבכור):

דמס תזרוק בתס: בולד שפחתה. כם ואין יודע אי זה כהן ואי זה עבד: משחררין זה אם זה. כל אחד ואחד כותב אם אני הרב ואתה העבד הרי אתה בן חורין ויהיו מותרים שניהן בבת ישראל: ושניהם אוכלין בתרומה. כל זמן שלא שחררו זה את זה דעבד כהן נמי אכיל בתרומה: וחולקין חלק אחד על הגורן. כלומר כששניהן ביחד נותנין להן תרומה בבית הגרנות אבל לאחד מהן אין יה חולקין עד שיבוא חבירו דשמא זה הוא העבד. וסבירא ליה להאי תנא דאין חולקין תרומה לעבד אלא אם כן רבו עמו דילמא אתי לאסוקיה ליוחסין: ובכורן. יהן של הני תערובות אם נולד בכור בהמה בעדרן ירעה כו׳ כדמפרש: מחי שנה דידן מדידהו דידן נמי. אין לו תקנה עד שיומס. והשתא מאן דקא מוחיב לא אסיק אדעתיה סיפא דקתני יאכל במומו לבעלים ואילו דידן הוה יהבינן ליה לכהן במומו ורב נחמן משני לה הכי במסקנא דמילתא: אלא לאו בומן המקדש. ודידן הוה יהבינן לכהן לאקרוביה ואילו דידהו יח יחוכי להו אע"ג דכהן נמי חייבת בהמתו בבכורה כדאמרינן יחו בבכורות בפרק שני במשנה (דף יג.) לא נפטרו אלא מפדיון הבן ופטר חמור הני ירעו משום כשו דבשאר בכורות כהן אינו מפסיד כלום שמקריב הוא עלמו את אימורי בכור ואוכלו אבל הני (ג) דאיכא חד ט דור אי הוי יהביה בכורם לאקרוביה תו לא אכלי מיניה דבכור תם בזמן המקדש אינו נאכל לזרים כדאמרינן באיזהו מקומן (זבחים דף נו:) הבכור נאכל לכהנים הלכך ירעה ולכשיסתאב יאכלנו במומו דכל חד וחד אמר לכהן אני כהן ובכור אני אוכלנו דכיון דנפל בו מום אין בו אלא איסור גזל והכא איסור גול נמי ליכא דשמא זה כהן וזכה בו והמוליא מחבירו עליו הראייה: שפיר. משום הכי יש בידו כח לשהותו

בירה בנויה וכשני מבין ליה שפיר. היינו דאיכא בין כהנים ודאין דיד להני תערובות דידהו דאינהו לא מצי מזבין לבכור דידיה אלא ירעה עד שיסתאב: א**לא אי אמרת** דכהנים לית להו זכייה בנויה למזבניה דלא הוי דידהו אלא רמובה כל שכן הני דספקות נינהו דלית להו זכייה בנויה כלל כלל: ו<mark>ליתי גובר ולישקלית.</mark> וליקרביה למזבח: ל**עולם כומן הוה** עסקי[,] ודאמרת דידן נמי בעי מומין איכא בין דידן לדידהו דבכורות דידן יהבינן לכהן אבל אינהו מצי מדחי לכהן: ב**לישנא אחרינא מפרש מפי: בהמתה.** דכתיב בעיר הנדחת דכתיב החרם אותה ואת כל אשר כה ואת בהמתה: פרם לבהמת

מדחי לכתן: בכיסטא אחריצא מפרש פפו: בהמהה. דכתיב בעיר הנדחת דכתים הזרם אותה ואת כל אשר בה ואת בהמתה: פרם לבחמת בכור ומעשר שש בה. שיש לג בושה חלק בהם: אם בכבור בעל מום חיינו במחת. דפסול חלק של גבוה למזבח: ואו אפרת לית ליה לבתן וכית בנויה ולא פצי מזבין ליה. משום חלק של גבוה: למה ליב בהמתה. למנוטי לבכור ומעשר: תיפוק לי בכור ומעשר גפי משללה ולא שלל שמים. אלא מדאיצטריך בהמתה לרבות לבכור ש"מ דאית ליה זכייה בגויה והכי קאמר בהמתה המיוחד לה שאין בה לגבוה כלום ושרפת פרט לבהמת בכור וקשיא לרב נחמן: לעולם בבעל מום ודקא קשיא לך חיינו בהמתה מי שנאכל בתורת בהמתה. בו שואכל יצא בכור ומעשר כותנן כר: לרבות קרשים קלים שהן ממונן. שיש בהן לגבוה ולעמיתו ומביא עליהן קרבן אשם מעילה: בן עואי אומר ל

בלבד. הואיל ונמכר תמים חי הוי ממונו והא מפורש בכבא קמא בפרק ראשון (יב:):

במת ההאפטהה אם, רבור פעל נוס יון כו משום ורו מושו מנחם בדר המנוס שהואה הרבו בדר פשר המניה רבורה היה היה רבורה 2002. פרט לבהמת בכור משר שבה. אאם היו כה בכורות או מעשר בהתה שהוא של ישראל וחלבו ודמו קרב, אין מחסימין אומו עמה דלא מוקרי בהמתה (מוחדרון קיב). היינו בהמתה. שאין בהם מלק לגבוה אלא אכלון לבעלים, אמאי אין מחסימין אומן עמה (ששה, כל פסולי המוקדשין. קדשים שנפל בהן מום (בבורות הא.) כל קדשים בעלי מומים שנפדו במומן, אף על פי שעדיין מקלת קדושה עליהן, שאסרן הכחוב בניזה ועבודה, כדאמריען מזכח ולא גיזה וכוי, אפילו הכי נוהגין מעשה חולין בהן צוו (ביצה בח.) במכרין באיטלית. בשוק

נבכור נאמר לא ספדה. פדיון אין לו שיכנס הפדיון בקדושה והוא אימא סיפא את דמם תזרוק על המובח. אסיפא דקרא קאמר: ילא לחולין: אבל נמכר הוא. יכן ונאכל בקדושה וזו היא קדושה שלא ישחטנו באיטליז ולא ישקלנו בליטרא: אימא סיפא. דקרא דלא תפדה:

רבינו גרשום

בבכור נאמר בו לא תפדה ונמכר הוא. דכהן מוכר אותו דהא לא כתיב ביה לא לא ימכר ולא לא יגאל: לעולם בזמן שבית המקדש יגאל: לעולם בזמן שבית המקדש קיים. ודקא קשיא לך מי איכא ואת דמם תזרוק לעולם בבעל מום עסקי׳ ובזמן שבית המקדש קיים ולא קשיא רישיה. דקרא דכתיב ולא קשיא רישיה, זקוא זכונים לא תפדה ואמרים דנמכר הוא בבעל מום קתני: וםיפיה ואת דמם תזרוק בתם קמיירי: הגדילו התערובות חרי אוכלון בתרומה. ממה נפשך דכל חד אמר אם כהן . אני תנו לי בשביל עצמי אם עבד הוי כהן לחוד: ותני עלה דההוא בכורן של אלו התערובות אינן בכורן של אלו התערובות אינן רשאין למוכרן. דאין רשאי למכור בכור אלא כהן ודאי: א"א ידעו עד שיסתאבו ויאכלו במומן לבעלים. דאע"ג דחד מנייהו לא הוי כהן מצי למיכליה דהא לא אסור בכור למיכליה במומו אטרו בכון למיכיאו במומו לישראל ולא כהן דעלמ׳ מצי למיפקיה מדידהו דכל חד וחד מצי אמר ליה אייתי ראיה דלאו כהן אנא ושקליה: אי בומן הוה מאי שנא דירן ומאי שנא דירהו. כלומר הא כל בכורות דכולי עלמא נמי מומין בעינן דלא עלמא נמי מומין בעינן דלא מתאכלי אלא במומיהן: אלא לאו בזמן שבית המקדש קיים מיירי ואי אמרת בשלמא דכנורות דטלמ' דכהנים גמוריו אית לכהו

שלוקיין הרכה ומכר ביוקר, ובשקליין בליטרא. כדרך שהקלצין מוכרון בשר חולין (בכורות שם). שהגאחן לבעלים. בכור ומעשר אם שלוקיון הרבה ומכר ביוקר, ובשקליין בליטרא. כדרך שהקלצין מוכרון בשר חולין (בכורות שם). שהגאחן לבעלים. בכור ומעשר הל שלו ביוקר הכאמן לבעליי שראל בלה ומכר הבשר לכל מי שילצה, דבשר בכור לאכל לכח והכהן טוע לדמיו, ולכהן קרי בעלים של בכרל, ומעשר הלא מפלים ביוקר לבעליי שראל ביותר שלו הביותר ומכול להא מאח בדיים ביותר שהליים ביותר שהליים ביותר שהליים להקדש אלא ופניים, לפי שליין ומהין במוחם להיות דמיון לבעלים לביותר מחול למשר מחולין מכירות במוחם להיותר דמיון לבעלים במוחן, הלבף אלין ומהין בהן מעשה חולין מכירות בשר כשפל בהן מום ושחטום הבעלים, בעלים דבכר כהן ובעלים דמעשר לארה לא ינאל, אלא מלא ביותר שהליים ביותר שהליים ביותר שהליים שלוים להיותר מהול לפירך מביון אותו ביותר שהלוחו וביותר שהליים ביותר שהליים ביותר שהליים ביותר ביותר ביותר שהליים ביותר שהליים ביותר ביותר שהליים ביותר ביותר